

כנסייה, כפר בפולין, 1943. כומר קתולי מגלה בכפר שלו ילדה יהודייה, והוא מציל את חייה ומחביא אותה בכנסייה עד תום המלחמה.

ילדת הבור:

לא רוצה יותר להיות יהודייה.

כומר:

גם ישו היה יהודי.

ילדת הבור:

ובגלל זה הרגו אותנו?

הכומר:

בראשית ברא אבינו, אבינו שבשמיים.... אבינו...

ילדת הבור:

(נסערת) סטש, סטש, תבטיח לי שהוא לא יהודי.

כומר שותק.

ילדת הבור:

תבטיח לי שהוא יכול לצחוק.

הכומר:

ילדה שלי, בשום מקום לא נאמר שאלוהים ברא את הצחוק.

ילדת הבור:

אז מי ברא אותנו?

כומר:

הצחוק הוא הנס. נוצר באורח פלא, מבלי שלבורא הייתה יד בדבר.

ילדת הבור:

מה זה נס?

כומר:

משהו נדיר שלא קרה אף פעם.

ילדת הבור:

מי עושה נס?

כומר:

אלוהים. אלוהים.

ילדת הבור:

ומי זה אלוהים?

כומר:
אבינו. אבינו.

ילדת הבור:
ואיפה הוא?

כומר:
בשמייים.

ילדת הבור:
השמייים, זה למעלה או למטה?

כומר:
לא יודע.

ילדת הבור:
מתי הוא עושה את הנס?

כומר:
ילדה שלי, ראה אלוהים כי טוב, והשאיר את העולם הפגום על כנו. מפני שכל פעם שאנו צוחקים, אנחנו מזכירים לו שם למעלה, את נוכחותנו כאן למטה, ומתקנים את מה שהוא עצמו קלקל.

ילדת הבור:
תלמד אותי לצחוק, סטש. תלמד אותי לצחוק.

כומר:
בלי הצחוק שלנו, היה אלוהים בעצמו כלא היה.

הילדה פוערת פיה, אבל הצחוק מסרב לצאת.

הכומר (מחבק את הילדה):
אל תברך אותי אבי, כי חטאתי. אל תמחל לי. אך כעת, כעת אני נוטש אותך, ומתמסר לילדה.
זעקות השבר שלה.
כל הלילה התחננה שלא אשיב אותה לבני עמה.
לא יהיה לי יום, לא יהיה לי לילה...
אמי, אמי, למה עזבתיני?
צועקים כל הילדים בלי שם.

ילדת הבור:
אמא, אמא, למה עזבתיני?